



การสำรวจการวิจัยและการเขียนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้

การฝึกสอนถือว่าเป็นหัวใจของการฝึกหัดครู เพราะเป็นงานที่สำคัญที่สุดของโครงการฝึกหัดครู ความสำเร็จในการฝึกสอนของนิสิตอาจจะนับเป็นกรณีในการคาดคะเนความสำเร็จในการสอนจริง ๆ ในอนาคตได้ ปัญหาเกี่ยวกับการฝึกสอนเป็นปัญหาที่ได้รับความสนใจตลอดมา มีผู้วิจัยเรื่องในทำนองนี้ไว้หลายเรื่อง ทั้งในประเทศและในต่างประเทศ การวิจัยที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการวิจัยเรื่อง " ปัญหาการนิเทศนักศึกษาฝึกสอนวิชาสังคมศึกษาของวิทยาลัยครูภาคการศึกษา ๑ " อาจารย์รวบรวมได้ดังนี้

ในปีการศึกษา ๒๕๐๕ วิริยะ เวชวิชิ * ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง " ข้อคิดเห็นของอาจารย์ช่วยฝึกสอนของคณะครุศาสตร์ ปีการศึกษา ๒๕๐๕ " โดยมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญคือ

๑. เพื่อทราบปัญหาของอาจารย์ช่วยฝึกสอนในขณะทำงานร่วมกับนิสิตฝึกสอน
๒. เพื่อทราบความคิดเห็นของอาจารย์ช่วยฝึกสอนเกี่ยวกับปัญหาของตนเองและเกี่ยวกับปัญหาของนิสิตฝึกสอน

๓. เพื่อสรุปผลจากการค้นพบและข้อเสนอแนะของอาจารย์ช่วยฝึกสอนเสนอต่อคณะครุศาสตร์ เพื่อปรับปรุงการฝึกสอน

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลโดยการส่งแบบสอบถามไปให้อาจารย์ช่วยฝึกสอนของนิสิตคณะครุศาสตร์ ปีการศึกษา ๒๕๐๕ แบบสอบถามที่ใช้เป็นแบบ Rating scale โดยแบ่งระดับความคิดเห็นเป็น ๕ ระดับ คือ ดีมาก ดี ปานกลาง อ่อน อ่อนมาก ผู้วิจัยได้หา

* วิริยะ เวชวิชิ " ข้อคิดเห็นของอาจารย์ช่วยฝึกสอนเกี่ยวแก่การฝึกสอนของนิสิตคณะครุศาสตร์ ปีการศึกษา ๒๕๐๕ " วิทยานิพนธ์ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ปีการศึกษา ๒๕๐๕ , ๑๐๓ หน้า.

ค่าเฉลี่ยความคิดเห็น แล้วจัดอันดับค่าเฉลี่ยเหล่านั้น

การค้นพบในการวิจัยครั้งนี้ สรุปได้ดังนี้ คือ

๑. ด้านการจัดดูแลห้องเรียน นิสิตฝึกสอนเอาใจใส่ในเรื่องสมุดประจำชั้น สมุดเรียกชื่อ และทำการเก็บและแจกสมุดทำงานนักเรียน - โดยอย่างมีระเบียบรวดเร็วจัด อยู่ในระดับที่อันดับ ๑ ส่วนความเอาใจใส่ความซำรุดทุดุทโธรมของ เครื่องมือเครื่องใช้ นั้น จัดอยู่ในระดับอ่อน
๒. ด้านการสอน มีความสม่ำเสมอในการเตรียมการสอนอยู่ในระดับที่อันดับ ๑ และความชัดเจนในเนื้อหาวิชาที่สอนอยู่ในระดับที่อันดับที่ ๒
๓. ด้านบุคลิกภาพ มีปฏิภาณ ความร่าเริง การทำงานอย่างมีชีวิตจิตใจ ภาษาและถ้อยคำถูกต้องตามวัฒนธรรมจัดอยู่ในระดับที่อันดับ ๑ นิสิตมีแรงกระตุ้นในการทำงาน และความสามารถในการแสดงออกทางภาษานับว่าอยู่ในระดับที่อันดับ ๒ และอันดับสุดท้ายซึ่งจัดอยู่ในระดับปานกลาง คือความเชื่อมั่นในตนเอง
๔. ด้านลักษณะ ภายนอกของนิสิต นิสิตแต่งกายสะอาดและรักษาลักษณะภายนอกให้เน่ากุดอยู่ เสมอจัดอยู่ในระดับที่มากอันดับ ๑ อันดับสุดท้ายเกี่ยวกับการแต่งกายที่แสดง ถึงรสนิยมอยู่ในระดับที่
๕. ด้านสังคมของนิสิตฝึกสอน นิสิตฝึกสอนมีความอ่อนโยนสุภาพเรียบร้อยอยู่ในระดับที่ เป็นอันดับ ๑ การเป็นมิตรกับบุคคลทั่วไป ความเห็นใจและช่วยเหลือบุคคลอื่นอยู่ในระดับที่ เป็นอันดับ ๒ ส่วนความสามารถของนิสิตในการมองเห็นปัญหาต่าง ๆ ของนักเรียน และของคนอื่น ๆ อยู่ในระดับที่ เป็นอันดับสุดท้าย
๖. ด้านอนามัย นิสิตฝึกสอนมีร่างกายแข็งแรงเป็นอันดับ ๑ มีจิตใจแจ่มใสไม่มีความกังวลขุ่นมัวในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ อยู่ในระดับที่ เป็นอันดับ ๒ ส่วนความสามารถในการปฏิบัติงานใดก็และอารมณ์ไม่หวั่นไหวง่าย อยู่ในอันดับสุดท้ายแต่ก็จัดอยู่ในระดับที่ เช่นกัน
๗. ด้านการชวนช่วยหาความรู้ ความเชื่อมั่นว่าอาชีพครูเหมาะสมสำหรับตน จัดอยู่ในระดับที่มากอันดับ ๑ ความสนใจในงานของตนและผู้อื่นและการปฏิบัติงานขยัน

ชั้นแข็งอยู่ในระดับที่เป็นอันดับ ๒ ส่วนอันดับสุดท้ายคือนิสิตพยายามปรับปรุงวิธีการสอนและการทำงาน การชวนช่วยหาความรู้และการรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ แต่จัดอยู่ในระดับที่เช่นกัน

๘. คำนวณวัยและการปกครองชั้น นิสิตแสดงความเมตตาต่อเด็กจัดอยู่ในระดับที่มากเป็นอันดับ ๑ การให้ความยุติธรรมต่อเด็ก การทำตนให้เป็นที่ไว้วางใจและเป็นที่ยกย่องนับถือของนักเรียนอยู่ในระดับที่รองลงมา

ผู้วิจัยได้ใช้ผลที่ได้จากการค้นพบมาขอเสนอแนะดังนี้

๑. คณะครุศาสตร์ควรส่งนิสิตไปฝึกสอนในเทอมสองของปีการศึกษา เพราะในเทอมคนอาจารย์ช่วยฝึกสอนยังไม่รู้จักและคุ้นเคยกับนักเรียนในชั้นใหม่ั้นเพียงพอ จึงทำให้ไม่สามารถช่วยเหลือและดูแลชั้นให้นิสิตฝึกสอนได้อย่างเต็มที่

๒. คณะครุศาสตร์ควรตกลงกับอาจารย์ช่วยฝึกสอนในเรื่องการให้ความช่วยเหลือนิสิตฝึกสอน

๓. ควรจัดประสบการณ์เกี่ยวกับการปกครอง และดูแลชั้นให้นิสิตฝึกสอนมากขึ้น

๔. ควรอบรมหรือแนะนำนิสิตฝึกสอนให้รู้จักรักษามนุษยสัมพันธ์กับอาจารย์ช่วยฝึกสอน และครูคนอื่นให้มาก

๕. คณะครุศาสตร์ควรพิจารณาเลือกอาจารย์ช่วยฝึกสอนที่มีประสบการณ์ทั้งการสอน และทั้งการช่วยเหลือนิสิตฝึกสอนมาแล้วอย่างเพียงพอ

๖. ควรมีการนิเทศนิสิตฝึกสอนให้มากขึ้นโดยมีอาจารย์นิเทศไปเยี่ยมบ่อยขึ้นและควรมีความร่วมมืออย่างใกล้ชิดระหว่างอาจารย์นิเทศก์และอาจารย์ช่วยฝึกสอนเพื่อจะได้ดูแลช่วยเหลือนิสิตฝึกสอนอย่างเต็มที่

๗. ควรเพิ่มอาจารย์นิเทศก์การฝึกสอนในสาขาต่าง ๆ ให้มากขึ้น เพื่ออาจารย์จะได้มีเวลานิเทศและให้คำปรึกษาแก่นิสิตฝึกสอนและอาจารย์ช่วยฝึกสอนได้เต็มที่

ในปีการศึกษา ๒๕๐๖ จิตสมร ชุ่มอินทรจักร ๒ ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง " ปัญหาและความยุ่งยากที่นิสิตฝึกสอนประสบในการฝึกสอนระดับชั้นมัธยมศึกษา " โดยมี ความมุ่งหมาย เพื่อต้องการทราบสิ่งต่อไปนี้ คือ

๑. นิสิตฝึกสอนคณะครุศาสตร์ และอาจารย์ช่วยฝึกสอนได้มองเห็นปัญหาอะไรบ้าง ในขณะที่ฝึกสอน

๒. ตามความเห็นของนิสิตและอาจารย์ช่วยฝึกสอน มีปัญหาอะไรบ้างที่ยังไม่ได้ แก้ไข แม้จะสิ้นสุดการฝึกสอนแล้ว

๓. อาจารย์ช่วยฝึกสอนได้มองเห็นอะไรที่เป็นข้อบกพร่องของนิสิตฝึกสอน

๔. ในการปรับปรุงคุณภาพของการฝึกสอนของนิสิตให้ดีขึ้นนั้น อาจารย์ช่วยฝึกสอนจะกระทำอะไรเป็นสิ่งแรก

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ขอให้อาจารย์ช่วยฝึกสอน ๑๓๐ คน และนิสิตฝึกสอนคณะ ครุศาสตร์จำนวน ๑๕๗ คน บันทึกปัญหาคนละสามข้อลงในแบบฟอร์มที่จัดไว้ และอธิบายลักษณะ ปัญหาที่นั้น ๆ ควบ

จากรายงานที่ได้รับคืนจากอาจารย์ช่วยฝึกสอนร้อยละ ๕๖.๑๕ % และจากนิสิต ฝึกสอนร้อยละ ๗๔.๐๓ % ปรากฏว่าในขณะที่ทำการฝึกสอนนิสิตประสบปัญหา (๑) ด้านการ เตรียมการสอน วิธีสอนและการจัดหาอุปกรณ์การสอน (๒) ด้านการปกครองชั้นเรียน (๓) ด้านนักเรียนและ (๔) ด้านบุคลิกภาพของนิสิตเอง

สิ่งที่อาจารย์ช่วยฝึกสอนเห็นว่า เป็นข้อบกพร่องของนิสิตฝึกสอนคือการสอน การ ปกครองชั้นเรียน และบุคลิกภาพของนิสิต

ขอเสนอแนะในการปรับปรุงคุณภาพของนิสิตฝึกสอนซึ่งอาจารย์ช่วยฝึกสอนส่วนมาก

๒. จิตสมร ชุ่มอินทรจักร " ปัญหาและความยุ่งยากที่นิสิตฝึกสอนประสบในการ ฝึกสอนระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๐๖ " วิทยานิพนธ์ ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ปีการศึกษา ๒๕๐๖, ๔๕ หน้า.

แนะนำมา คือ (๑) ให้นิสิตเตรียมและวางแผนงานที่จะสอนล่วงหน้าอย่างถี่ทุกครั้งที่
 (๒) ให้นิสิตสนใจและเข้มงวดในเรื่องระเบียบวินัยในชั้นเรียน (๓) ให้มีความร่วมมือ
 ระหว่างโรงเรียน ครูประจำวิชา ครูประจำชั้นและนิสิตฝึกสอน เพื่อสร้างกิจกรรมต่าง ๆ
 เกี่ยวแก่การเรียนและการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และ (๔) ให้นิสิตฝึกหัดการพูดและ
 การใช้เสียงก่อนออกฝึกสอน

ตามรายงานของอาจารย์ช่วยฝึกสอนและนิสิตฝึกสอน มีปัญหาที่ยังไม่ได้แก้ไขใน
 หมวดการเตรียมการสอน วิธีสอน การปกครองชั้นเรียน และปัญหาเกี่ยวกับตัวนิสิตเอง
 เมื่อนำปัญหาที่ยังไม่ได้แก้ไขเหล่านี้มาเปรียบเทียบกันจะเห็นว่าปัญหาที่นิสิตฝึกสอนยังไม่ได้
 แก้ไขซึ่งอาจารย์ช่วยฝึกสอนและนิสิตรายงานมาตรงกันนั้นอยู่ในข้อที่ว่า นิสิตทำบันทึกการ
 สอนไม่ดี และนิสิตไม่สามารถทำให้เด็กในชั้นอยู่ในระเบียบอันดี

จากผลที่ได้จากการค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอแนะดังต่อไปนี้

๑. ก่อนที่นิสิตจะออกไปฝึกสอน ควรมีโอกาสทราบถึงปรัชญาเกี่ยวกับการศึกษา
 ของแต่ละโรงเรียนที่จะไปทำการฝึกสอน
๒. คณะควรจัดแจงนโยบายของคณะเกี่ยวกับการฝึกสอนให้ทางโรงเรียนทราบ
 เพื่ออาจารย์ช่วยฝึกสอนจะได้เข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของการฝึกสอนของนิสิตคณะครุศาสตร์
๓. อาจารย์ที่สอนระเบียบวิธีสอนในแต่ละสายวิชา ควรจะสาธิตวิธีสอนเพื่อ
 ให้นิสิตได้เห็นจริงในขณะที่สอนภาคทฤษฎี
๔. ก่อนทำการฝึกสอนนิสิตควรมีโอกาสไปสังเกต และมีส่วนร่วมหลาย ๆ ครั้ง
 ในการสอนตามวิชาที่จะสอนต่อไป
๕. ก่อนออกฝึกสอนคณะควรจัดกิจกรรมอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง เพื่อพัฒนา
 บุคลิกภาพของนิสิต
๖. คณะควรจะให้อาจารย์นิเทศแต่ละสายวิชาไปนิเทศการสอนบ่อยครั้งขึ้น
๗. การศึกษาปัญหาของนิสิตฝึกสอนควรรวบรวม ควรขอความเห็นจากอาจารย์
 นิเทศกวด

005668

๕. เกี่ยวกับบริการของคณะที่ให้แก่นิสิตฝึกสอน เช่นบริการโสตทัศนูปกรณ์ และบริการห้องสมุด ควรขยายเวลาของการยืมอุปกรณ์จากคณะ และห้องเก็บหนังสือแบบเรียน ควรจะ เปิดและปิดเวลาเกี่ยวกับห้องสมุดใหญ่

ในปีการศึกษา ๒๕๐๖ วิฑูรย์ บุญวานิช^๓ ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง "ทัศนคติของอาจารย์ช่วยฝึกสอนที่มีต่อนิสิตฝึกสอนคณะครุศาสตร์ ปีการศึกษา ๒๕๐๖"

ความมุ่งหมายในการวิจัยครั้งนี้ ก็เพื่อศึกษาถึงทัศนคติและข้อคิดเห็นของอาจารย์ช่วยฝึกสอนที่มีต่อนิสิตฝึกสอนในด้าน (๑) การสอน (๒) การจัดकुแลห้องเรียน วินัย และการปกครองชั้น (๓) มนุษยสัมพันธ์ บุคลิกภาพที่แสดงออกและอนามัย และ (๔) ความคิดเห็น คำคัดค้าน ข้อเสนอแนะและทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องทั่วไปของอาจารย์ช่วยฝึกสอนที่มีต่อนิสิตฝึกสอน

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ อาจารย์ช่วยฝึกสอนในโรงเรียนต่าง ๆ ที่คณะครุศาสตร์จัดส่งนิสิตออกไปฝึกสอน ส่วนแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีทั้งแบบ open-end แบบ check-list และแบบ rating scale ข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาได้คิดเป็นเปอร์เซ็นต์ประมาณ ๘๕ %

ผลของการวิจัยปรากฏว่า อาจารย์ช่วยฝึกสอนเหล่านั้นมีความคิดเห็นเกี่ยวกับนิสิตฝึกสอนคณะครุศาสตร์หลายด้าน ซึ่งพอจะสรุปได้ดังต่อไปนี้

ก. เกี่ยวกับความสามารถในด้านการสอน นิสิตฝึกสอนส่วนใหญ่ยังบกพร่องในเรื่องต่อไปนี้ (๑) ความสามารถในการอธิบายให้นักเรียนเข้าใจง่ายและรวดเร็ว (๒) การรู้จักใช้คำถามของนักเรียนให้เป็นประโยชน์ต่อการสอน และ (๓) การเลือกและคัดแปลงวิธีการสอนได้อย่างเหมาะสม

^๓. วิฑูรย์ บุญวานิช "ทัศนคติของอาจารย์ช่วยฝึกสอนที่มีต่อนิสิตฝึกสอนคณะครุศาสตร์ ปีการศึกษา ๒๕๐๖" วิทยานิพนธ์ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ปีการศึกษา ๒๕๐๖, ๘๕ หน้า

ข. เกี่ยวกับการจัดकुแลห้องเรียน ระเบียบวินัยและการปกครองชั้น นิสิตยังบกพร่องในเรื่อง (๑) การจัดห้องโห้สูง เสริมการเรียนรูของนักเรียน (๒) การเอาใจใส่ตักแต่งห้องเรียนใหน้ากุสวยงามและถูกสุขลักษณะ และ (๓) การเอาใจใส่ดูแลความประพฤติมารยาทและการแต่งกายของนักเรียน

ค. สำหรับความสามารถทางมนุษยสัมพันธ์ บุคลิกภาพที่แสดงออก ตลอดจนเรื่อง นิสิตฝึกสอนบกพร่องในเรื่องต่อไปนี้ (๑) การยอมรับคำวิจารณ์ต่าง ๆ (๒) การรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ (๓) ความสามารถในการทำงานเป็นหมู่เป็นพวก และ (๔) ความสนใจในบุคคลทั่วไป

ง. ความเชื่อมั่นในอาชีพ นิสิตเชื่อมั่นว่าอาชีพครูเหมาะสมสำหรับตน

อนึ่ง อาจารย์ช่วยฝึกสอนบางกลุ่มได้ให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมว่า สิ่งที่นิสิตฝึกสอนส่วนใหญ่บกพร่องได้แก่ (๑) นิสิตตามใจ เอาใจ และให้ความเป็นกันเองกับนักเรียนมากเกินไปจนทำให้เสียระเบียบและการปกครองชั้นเรียน (๒) นิสิตสอนซ้ำไม่ทันหลักสูตร (๓) การสอนของนิสิตไม่ดีพอ ทำให้ต้องเร่งสอนทวนใหม่ภายหลัง (๔) นิสิตไม่ปรึกษาปัญหาทักกับอาจารย์ช่วยฝึกสอน (๕) นิสิตมีมนุษยสัมพันธ์ไม่ดี และ (๖) นิสิตมุ่งหวังแค่คะแนน

อย่างไรก็ตามอาจารย์ช่วยฝึกสอนส่วนมากก็ยังชี้จุดเด่นของนิสิตฝึกสอน คณะครู- ศาสตรกรุ่นปีการศึกษา ๒๕๐๖ ดังหัวข้อต่อไปนี้ (๑) ความขยันขันแข็ง เอาใจใส่ในการสอน (๒) การค้นคว้าหาความรู้มาสอนเพิ่มเติม การเตรียมการสอนอย่างสม่ำเสมอและมีความรู้ดีในเนื้อหาวิชาที่สอน (๓) การแสดงความเมตตาและการทำตนให้เป็นที่ไว้วางใจเป็นที่รักนับถือของเด็ก (๔) การให้ความยุติธรรมและให้ความสนใจในตัวเด็ก (๕) ความสะอาดเรียบร้อยของร่างกายและการแต่งกายสะอาดเรียบร้อยถูกต้องตามกาลเทศะและประเพณี (๖) ความอ่อนโยนสุภาพเรียบร้อยทั้งกายและวาจา การรู้จักสำรวม กิริยาวาจา ปละประพฤติตนให้ถูกกาลเทศะ ตลอดจนความเป็นมิตรกับบุคคลทั่วไป และ (๗) นิสิตฝึกสอนมีร่างกายแข็งแรงและอนามัยดี

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอขอแนะนำบางประการตามหัวข้อต่อไปนี้

๑. คณะครุศาสตร์ควรจัดการสอนหรือให้คำแนะนำแก่นิสิตฝึกสอนรุ่นต่อ ๆ ไปให้รู้จักคัดแปลงวิธีการสอนแผนใหม่ไปใช้เพื่อเป็นแนวทางที่ติดต่อไป
๒. คณะครุศาสตร์ควรหาทางวิธีปลูกฝังทัศนคติที่ต้งามต่ออาชีพครูให้กับนิสิตครุศาสตร์ทุกคน เพื่อ นิสิตจะได้มีความเชื่อมั่นว่าอาชีพครูเหมาะสมสำหรับตน
๓. คณะครุศาสตร์ควรจัดการอบรมให้นิสิตฝึกสอนทราบถึงวิธีการสอน การทำงานปกครองชั้นอย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนการวางตัวให้เหมาะสมกับที่เป็นครู
๔. คณะครุศาสตร์ควรชี้แจงความเป็นมาและสภาพปัจจุบันของโรงเรียนฝึกสอนให้นิสิตทราบล่วงหน้าก่อนจัดส่งนิสิตออกไปฝึกสอน
๕. ควรอบรมหรือแนะนำให้นิสิตฝึกสอนรู้จักรักษามนุษยสัมพันธ์กับอาจารย์ช่วยฝึกสอนหรืออาจารย์ทั่ว ๆ ไปในโรงเรียนฝึกสอนใหม่มาก ตลอดจนอบรมให้นิสิตมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งต่าง ๆ
๖. คณะครุศาสตร์ควรจัดส่งนิสิตออกไปฝึกสอนตามโรงเรียนฝึกสอนให้เหมาะสมกว่าเดิมทั้งในด้านจำนวนนิสิต และในด้านสายวิชา เพื่อการฝึกสอนจะมีประสิทธิภาพดีขึ้น
๗. นิสิตฝึกสอนไม่ควรวิจารณ์การสอนหรือพยายามแก้ไขการสอนของโรงเรียนที่นิสิตไปฝึกสอนอยู่ไม่ว่ากรณีใด ๆ ก็ตาม

ในปีการศึกษา ๒๕๐๗ ไพบูลย์ วงศ์ประพันธ์ ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง " การศึกษาโครงการ ฝึกสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาของคณะครุศาสตร์ ปีการศึกษา ๒๕๐๗ " โดยมีความมุ่งหมายที่จะศึกษาว่า

๔. ไพบูลย์ วงศ์ประพันธ์ " การศึกษาโครงการฝึกสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาของคณะครุศาสตร์ ปีการศึกษา ๒๕๐๗ " วิทยานิพนธ์ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ปีการศึกษา ๒๕๐๖, ๘๕ หน้า.

๑. วัตถุประสงค์ของโครงการฝึกสอนของคณะครุศาสตร์เหมาะสมหรือยัง มีอะไรควรเปลี่ยนแปลงแก้ไข

๒. กิจกรรมของนิสิตในระหว่างฝึกสอนแต่ละอย่างมีคุณประโยชน์เพียงไร

๓. นิสิตได้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์นั้นอย่างไร

ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามรวบรวมความเห็นจากอาจารย์นิเทศก์ และนิสิตฝึกสอน และได้รับแบบสอบถามคืนจากอาจารย์นิเทศก์ถึงร้อยละ ๘๔.๒๑ และจากนิสิตฝึกสอนถึงร้อยละ ๖๕.๘๘

สิ่งที่ค้นพบครั้งนี้พอจะสรุปเป็นหัวข้อได้ดังนี้คือ

ก. ด้านวัตถุประสงค์ของโครงการฝึกสอน

นิสิตฝึกสอนเห็นควยกับวัตถุประสงค์เป็นส่วนใหญ่ สำหรับวัตถุประสงค์ที่มีนิสิตแสดงความเห็นควยสูงสุดถึงร้อยละ ๘๒.๒๒ ได้แก่ เพื่อให้นิสิตได้มีโอกาสวางแผนหน่วยงานและทำแผนการสอนประจำวันรองลงมาได้แก่วัตถุประสงค์ที่ว่า เพื่อเป็นแนวทางให้นิสิตมองเห็นความแตกต่างระหว่างบุคคลและได้ปรับการสอนให้เหมาะสม

มีอาจารย์นิเทศก์ถึงร้อยละ ๘๑.๒๕ เห็นควยกับวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้คือ เพื่อให้ นิสิตได้พัฒนาความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่น และเพื่อเป็นแนวทางให้นิสิตมองเห็นความแตกต่างระหว่างบุคคลและได้ปรับการสอนให้เหมาะสม

ข. ด้านคุณค่าและประโยชน์ของกิจกรรมการฝึกสอน

ปรากฏว่ามีกิจกรรมการฝึกสอนอยู่ประมาณ ๓ ของทั้งหมดที่นิสิตแสดงความเห็นว่า เป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์ ข้อที่มีน้ำหนักเฉลี่ยความเห็นสูงได้แก่ การวางแผนการสอนและการตรวจกระดาษสอบ

สำหรับอาจารย์นิเทศก์เห็นว่า กิจกรรมฝึกสอนที่มีคุณประโยชน์ได้แก่ การทำแผนที่นั่งและการร่วมในการประชุมของโรงเรียน

ก. คำนับรรลุวัตถุประสงค์ของการฝึกสอน

นิสิตฝึกสอนมีความเห็นว่าตนได้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของโครงการฝึกสอน โดยเฉพาะในด้านการวางแผนหน่วยงานหรือทำโน้ตการสอนประจำวัน และความปรารถนาที่จะองงามทั้งทางวิชาการและอาชีพ

สำหรับอาจารย์ในเทศกได้แสดงความเห็นว่า นิสิตได้บรรลุตามวัตถุประสงค์ คือ นิสิตได้มองเห็นโรงเรียนเป็นส่วนรวมได้รู้ถึงความรับผิดชอบในอันที่จะดำเนินตามนโยบายฝ่ายบริหาร และสามารถวางแผนหน่วยงาน ทำโน้ตการสอนได้เป็นอย่างดี

จากการค้นพบในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอแนะบางประการดังต่อไปนี้

๑. คณะหรือสถาบันการฝึกหัดครูควรชี้แจงให้ทางโรงเรียนฝึกสอนทราบถึงวัตถุประสงค์ของโครงการฝึกสอน
๒. นโยบายการฝึกสอนของคณะ ควรให้สอดคล้องกับนโยบายการรับนิสิตฝึกสอนของโรงเรียน
๓. การวางวัตถุประสงค์ของโครงการฝึกสอนโดยความร่วมมือของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกำการฝึกสอน เช่น นิสิตฝึกสอน อาจารย์ช่วยฝึกสอน อาจารย์ในเทศกกำการสอน และอาจารย์ของสถาบันฝึกหัดครู
๔. ก่อนที่จะออกไปฝึกสอนควรให้นิสิตมีโอกาสรู้จักมักคุ้นกับโรงเรียนในฐานะที่จะเป็นครู โดย (ก) เปิดโอกาสให้นิสิตได้สังเกตกิจกรรมภายในห้องเรียน และ (ข) ให้นิสิตมีส่วนร่วมในการทำหน้าที่ของครู
๕. ในการทำบันทึกกำสอนวันหนึ่ง ๆ นิสิตควรจะได้รายงานไว้ควยว่า นิสิตได้ร่วมกิจกรรมพิเศษอะไรบ้าง เพื่อให้อาจารย์ในเทศกทราบ
๖. ในการทำบันทึกกำสอน อาจารย์ในเทศกแต่ละสายวิชาควรจะได้ตกลงกันเป็นที่แน่นอนว่าจะให้นิสิตทำแบบไหน อย่างไร

ในปีการศึกษา ๒๕๐๘ พุจิตต์ สัตย์สงวน^๕ ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง " การสำรวจความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนิสิตฝึกสอนคณะครุศาสตร์กับการฝึกสอนปีการศึกษา ๒๕๐๘ " การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายสำคัญ ๒ ประการคือ

๑. เพื่อทราบว่านิสิตฝึกสอนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับโครงการฝึกสอน โรงเรียนฝึกสอน วิธีสอน และตัวนิสิตเองอย่างไรบ้าง
๒. เพื่อทราบว่า นิสิตฝึกสอนมีข้อเสนอแนะในการที่จะปรับปรุงการฝึกสอนทั่วไปอย่างไรบ้าง

ในการรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยใช้วิธีแจกแบบสอบถามแก่นิสิตฝึกสอน ปีการศึกษา ๒๕๐๘ สามประเภทคือ นิสิตฝึกสอนหลักสูตร ๔ ปี นิสิตฝึกสอนหลักสูตร ๒ ปี และ นิสิตฝึกสอนหลักสูตร ๒ ปีเทียบ จำนวน ๑๓๐ คนได้รับคืนมา ๒๒๕ ฉบับคิดเป็นร้อยละ ๒๓.๕

ผลของการค้นพบจากการวิจัยครั้งนี้ พอสรุปเป็นหัวข้อได้ดังนี้

๑. ความคิดเห็นเกี่ยวกับโครงการฝึกสอนที่มีจำนวนนิสิตฝึกสอนเห็นด้วยสูงสุด ได้แก่ความเห็นที่ คณะและโรงเรียนควรมีการประชุมวางแผนงานร่วมกันก่อนส่งนิสิตไปฝึกสอน

๒. ความเห็นเกี่ยวกับโรงเรียนฝึกสอนที่นิสิตฝึกสอนเห็นด้วยสูงสุด ได้แก่ความเห็นที่นักเรียนให้ความร่วมมือกับนิสิตเป็นอย่างดี และความคิดเห็นในเรื่องเดียวกันนี้ที่นิสิตไม่เห็นด้วยมากที่สุด ได้แก่ นักเรียนไม่คุ้นต่อการสอนที่ใช้อุปกรณ์ เพราะเห็นเป็นเรื่องขบขัน

๓. ความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวนิสิต ข้อที่นิสิตฝึกสอนเห็นด้วยสูงสุด ได้แก่ นิสิตรู้สึกว่าการสอนไม่ตีเท่าที่ควร

^๕ พุจิตต์ สัตย์สงวน " การสำรวจความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนิสิตฝึกสอนคณะครุศาสตร์ กับการฝึกสอนปีการศึกษา ๒๕๐๘ " วิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ปีการศึกษา ๒๕๐๘, ๒๒ หน้า.

ค จากผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้เขียนได้ขอเสนอแนะดังต่อไปนี้

๑. คณะกรรมาธิการและโรงเรียนฝึกสอนอย่างแน่นอังกอนมหาวิทยาลัยปึกภาค
อย่างน้อย ๑ เกือน
๒. คณะกรรมาธิการสาธิตวิธีสอนวิชาต่าง ๆ แก่นิสิตก่อนออกฝึกสอน
๓. หองสมุคและแผนกวิชา โสคทัศนศึกษาควรจัดบริการสำหรับนิสิตฝึกสอนเป็น
พิเศษ และจัดหาหนังสือและอุปกรณ์ให้เพียงพอแก่นิสิต
๔. อาจารย์ในเทศกและอาจารย์ผู้สอนวิธีสอน ควรถกกลงแนวความคิดเห็นให้ตรง
กันก่อนออกนิเทศก
๕. อาจารย์ในเทศกควรมีเวลาให้นิสิตได้ปรึกษาอย่างเพียงพอ
๖. ไม่ควรมีการสอบสอน ควรรใช้วิธีเก็บคะแนนจากการไปดูการสอนทุกครั้งของ
อาจารย์ในเทศก
๗. คณะกรรมาธิการให้ทางโรงเรียนฝึกสอนทราบถึงวัตถุประสงค์ของการฝึกสอน
ของคณะ

ในปีการศึกษา ๒๕๐๘ นารา สุภรทัคน ๖ ได้เขียนวิทยานิพนธเรื่อง " ทัศนคติ
ของอาจารย์ช่วยฝึกสอนที่มีต่อนิสิตที่ทำการฝึกสอนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น " โดยมีความ
มุ่งหมายเพื่อค้นหาและวิเคราะห์ความคิดเห็นของอาจารย์ช่วยฝึกสอนเกี่ยวกับการฝึกสอน
ของนิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๐๘ เพื่อจะได้ขอข้อมูล
ได้มาเป็นรากฐานในการปรับปรุงโครงการฝึกสอนของคณะครุศาสตร์ โครงการฝึกหัดครู
ของคณะครุศาสตร์ และปรับปรุงคุณสมบัติของนิสิตฝึกสอนในรุ่นต่อ ๆ ไปด้วย เพื่อให้การ
ฝึกสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด

๖. นารา สุภรทัคน " ทัศนคติของอาจารย์ช่วยฝึกสอนที่มีต่อนิสิตที่ทำการฝึกสอนใน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น " วิทยานิพนธ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย ปีการศึกษา
๒๕๐๘, ๖๕ หน้า.

ในการเก็บข้อมูลผู้วิจัยใช้วิธีแจกแบบสอบถามให้แก่อาจารย์ช่วยฝึกสอนในโรงเรียนที่รับนิสิตคณะครุศาสตร์

สำหรับข้อคิดเห็นของอาจารย์ช่วยฝึกสอนเกี่ยวกับนิสิตฝึกสอนนั้น ไล่แบ่งเป็นหัวข้อใหญ่ ๆ ๔ ข้อ คือ

ก. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดและดูแลห้องเรียนของนิสิตฝึกสอน

ข. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการรักษาระเบียบวินัย และการปกครองชั้นของนิสิตฝึกสอน

ค. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนและการปฏิบัติงานของนิสิตฝึกสอน

ง. ความคิดเห็นเกี่ยวกับบุคลิกภาพ การสังคมและการอนามัยของนิสิตฝึกสอน

สรุปผลการค้นพบของการวิจัยมีดังต่อไปนี้

ความเห็นของอาจารย์ช่วยฝึกสอนเกี่ยวกับนิสิตฝึกสอน เกี่ยวกับการจัดและดูแลห้องเรียน จัดอยู่ในระดับดีพอใช้ทุกข้อ และเห็นว่านิสิตมีความสามารถน้อยที่สุดในการจัดห้องเรียนให้ส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน

เกี่ยวกับวินัยและการปกครองชั้นนั้น อาจารย์ช่วยฝึกสอนเห็นว่านิสิตมีความสามารถน้อยที่สุดในเรื่องการดูแลและจัดระเบียบของชั้นขณะที่กำลังเรียน และอ่อนในเรื่องการเอาใจใส่การแต่งกายของเด็ก

เกี่ยวกับการสอนและการปฏิบัติงานของนิสิตนั้น นำหนักเฉลี่ยที่ค่าสุดของความเห็นอาจารย์ช่วยฝึกสอนได้แก่ นิสิตมีเทคนิคในการอธิบายให้นักเรียนเข้าใจได้ง่ายและรวดเร็ว

เกี่ยวกับบุคลิกภาพ สังคมและอนามัยของนิสิต ความคิดเห็นส่วนใหญ่จัดอยู่ในระดับดีมาก

จากการค้นพบในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอแนะบางประการดังนี้

๑. คณะควรจัดประสบการณ์เกี่ยวกับการปกครองชั้นให้แก่ นิสิตที่จะออกไปฝึกสอนให้มากขึ้น

๒. คณะควรให้นิสิตเข้าใจในนโยบายของโรงเรียนที่จะไปทำการฝึกสอน
๓. คณะควรจัดให้มีการนิเทศการฝึกสอนให้มากขึ้น โดยร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับอาจารย์ช่วยฝึกสอน
๔. คณะควรเพิ่มจำนวนอาจารย์นิเทศให้มากขึ้น
๕. คณะควรตกลงกับอาจารย์ช่วยฝึกสอนเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือนิสิตฝึกสอน

ปีการศึกษา ๒๕๐๔ ฉันทลักษณ์ ศรีนิลทา ^๗ ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง " บทบาทของอาจารย์ช่วยฝึกสอนที่มีต่อการฝึกสอน " โดยมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญคือ

๑. ต้องการสำรวจว่า อาจารย์ช่วยฝึกสอนมีความรู้และความเข้าใจในบทบาทของตนที่มีต่อการฝึกสอนเพียงไร และอาจารย์ช่วยฝึกสอนเหล่านี้ได้ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการฝึกสอนตามที่เขาคควรจะทำหรือไม่

๒. ต้องการทราบถึงปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติงานของอาจารย์ช่วยฝึกสอน และบริการและความช่วยเหลือที่อาจารย์ช่วยฝึกสอนต้องการจะได้รับจากสถาบันฝึกหัดครู

การค้นพบในครั้งนี้นำสรุปได้ดังนี้

บทบาทความคิดเห็นของอาจารย์ช่วยฝึกสอนในเรื่องการแนะนำ และความช่วยเหลือที่ตนควรให้แก่นักเรียนและนิสิตฝึกสอน

หมวด ๑ เกี่ยวกับการศึกษาเด็ก อาจารย์ช่วยฝึกสอนคิดว่าเขาคควรให้คำแนะนำและช่วยเหลือนักเรียนหรือนิสิตฝึกสอนในเรื่องนี้ค่อนข้างมากทุกรายการ

^๗. ฉันทลักษณ์ ศรีนิลทา " บทบาทของอาจารย์ช่วยฝึกสอนที่มีต่อการฝึกสอน " วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ปีการศึกษา ๒๕๐๔, ๑๕๓ หน้า.

หมวด ๒ เกี่ยวกับการสอน อาจารย์ช่วยฝึกสอนคิดว่าเขาควรให้คำแนะนำแก่นักเรียนหรือนิสิตฝึกสอนในเรื่องนี้ค่อนข้างมากทุกรายการ

หมวด ๓ เกี่ยวกับการวัดผล อาจารย์ช่วยฝึกสอนคิดว่าเขาควรแนะนำและช่วยเหลือให้นักเรียนหรือนิสิตฝึกสอนในเรื่องนี้ค่อนข้างมากเสีย ๖ ใน ๗ รายการและนอกจากนั้นอยู่ในระดับปานกลาง

มาตรา ๔ เกี่ยวกับงานประจำวันของครู อาจารย์ช่วยฝึกสอนคิดว่าเขาควรให้คำแนะนำและช่วยเหลือในเรื่องนี้ค่อนข้างมากทุกรายการ

มาตรา ๕ เกี่ยวกับการปกครองชั้น อาจารย์ช่วยฝึกสอนคิดว่าเขาควรให้คำแนะนำและช่วยเหลือในเรื่องนี้ค่อนข้างมากทุกรายการ

มาตรา ๖ เกี่ยวกับบุคลิกภาพส่วนตัว อาจารย์ช่วยฝึกสอนคิดว่าเขาควรให้คำแนะนำและช่วยเหลือนักเรียนหรือนิสิตฝึกสอนในหมวดนี้ค่อนข้างมากเสีย ๔ ในจำนวน ๖ รายการ นอกจากนั้นอยู่ในระดับปานกลาง

บทบาทที่อาจารย์ช่วยฝึกสอนปฏิบัติเกี่ยวกับการแนะนำและช่วยเหลือนักเรียนและนิสิตฝึกสอน ตามรายงานของนักเรียนและนิสิตฝึกสอน สรุปได้ดังนี้

หมวด ๑ เกี่ยวกับการศึกษาเด็กนักเรียนและนิสิตฝึกสอนรายงานว่าเขาได้รับคำแนะนำและช่วยเหลือในเรื่องนี้พอปานกลางเสีย ๔ ใน ๗ รายการ และนอกจากนั้นจัดอยู่ในระดับน้อย

หมวด ๒ เกี่ยวกับการสอน นักเรียนและนิสิตฝึกสอนรายงานว่าเขาได้รับคำแนะนำและช่วยเหลือในเรื่องนี้พอปานกลางทุกรายการ

หมวด ๓ เกี่ยวกับการวัดผล นักเรียนและนิสิตฝึกสอนรายงานว่าเขาได้รับคำแนะนำและช่วยเหลือในเรื่องนี้พอปานกลางเสีย ๔ ใน ๗ รายการ และนอกจากนั้นจัดอยู่ในระดับน้อย

หมวด ๔ เกี่ยวกับงานประจำวัน นักเรียนและนิสิตฝึกสอนรายงานว่าเขาได้รับคำแนะนำและช่วยเหลือในเรื่องนี้พอปานกลางทุกรายการ

หมวด ๕ เกี่ยวกับการปกครองชั้น นักเรียนและนิสิตฝึกสอนรายงานว่า เขาได้รับคำแนะนำและช่วยเหลือในเรื่องนี้ค่อนข้างจะมากเพียง ๑ ใน ๔ รายการ และความช่วยเหลือนอกจากนั้นจัดอยู่ในระดับปานกลาง

หมวด ๖ เกี่ยวกับบุคลิกภาพส่วนตัว นักเรียนและนิสิตฝึกสอนรายงานว่า เขาได้รับคำแนะนำและความช่วยเหลือในเรื่องนี้ปานกลางเสีย ๒ ใน ๖ รายการและนอกจากนั้นจัดอยู่ในระดับน้อย

หมวด ๗ เกี่ยวกับการพัฒนาและงอกงามในอาชีพ นักเรียนและนิสิตฝึกสอนรายงานว่าเขาได้รับคำแนะนำและความช่วยเหลือในเรื่องนี้พอปานกลางเสีย ๕ ใน ๗ รายการ และนอกจากนั้นจัดอยู่ในระดับน้อย

จากสิ่งที่ค้นพบในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอข้อปรับปรุงดังต่อไปนี้

ก. สถาบันฝึกหัดครู

๑. ควรพิจารณาเลือกอาจารย์ช่วยฝึกสอนที่มีคุณสมบัติเหมาะสมกับหน้าที่และบทบาทในการดูแลแนะแนวนักเรียนและนิสิตฝึกสอน

๒. ควรอธิบายและชี้แจงให้อาจารย์ช่วยฝึกสอนเข้าใจถึงหน้าที่ความรับผิดชอบของเขากับต่อนักเรียนหรือนิสิตฝึกสอน

๓. ควรให้โอกาสอาจารย์ช่วยฝึกสอนมีส่วนร่วมในการวางโครงการฝึกสอนและการประเมินผลการฝึกสอน

ข. โรงเรียนฝึกสอน

๑. ควรมองเห็นบทบาทอันสำคัญของโรงเรียนในการฝึกสอนอย่างแจ่มชัด

๒. ควรวางแผนการร่วมมือกับสถาบันฝึกหัดครูอย่างใกล้ชิดเกี่ยวกับบทบาทของโรงเรียน

๓. คัดเลือกอาจารย์ที่มีคุณสมบัติเหมาะสมให้ทำหน้าที่อาจารย์ช่วยฝึกสอน ตลอดจนแบ่งเบาภาระของอาจารย์ช่วยฝึกสอนในค่านอื่น เพื่อที่จะทำหน้าที่เกี่ยวกับการฝึกสอนอย่างใกล้ชิด

ค. อาจารย์ช่วยฝึกสอน

๑. ควรมองเห็นความสำคัญของการฝึกสอน และมองเห็นความสำคัญ
ของคนที่มาขอการฝึกสอน

๒. ควรมีความสนใจและมีความกระตือรือร้นที่จะแสวงหาความรู้เกี่ยวกับ
กิจการงานของตน

๓. ควรรู้และเข้าใจนักเรียนและนิสิตฝึกสอนในด้านการพัฒนาทางจิตใจ
สังคม อารมณ์ ตลอดจนปัญหาความยุ่งยากที่นิสิตฝึกสอนประสบ

ง. นักเรียนหรือนิสิตฝึกสอน

๑. นักเรียนหรือนิสิตฝึกสอนควรเตรียมตัวให้ดีที่สุดก่อนออกฝึกสอน เป็น
การเตรียมตัวด้านวิชาการและด้านจิตใจ

๒. นักเรียนหรือนิสิตฝึกสอนควรมีความกระตือรือร้นที่จะทำงานและ
พยายามมองหาสิ่งควรทำ และไม่ละเลยต่อการขอความช่วยเหลือจากอาจารย์ช่วย
ฝึกสอน

๓. นักเรียนหรือนิสิตฝึกสอนควรเข้าใจอาจารย์ช่วยฝึกสอนของตน ทั้ง
ในส่วนบุคคลและด้านกิจการงาน

สำหรับการวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการฝึกสอนนั้น ได้มีผู้ทำการวิจัย
กันมาก ผู้วิจัยได้คัดเลือกเรื่องที่มีผู้ทำการวิจัยไว้ตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๖๐ เป็นต้นมาจนถึง
ปัจจุบัน เพื่อที่จะได้เรื่องที่ไม่ล้าสมัยจนเกินไป และเห็นว่า เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องหรือใกล้เคียง
มากที่สุดกับวิจัยนี้และนำเสนอดังต่อไปนี้คือ

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๐ ที่ Indiana University จรูญทัศน์ พุกกะมาน ได้ทำการวิจัย " ปัญหาต่าง ๆ ของนิสิตฝึกสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงโครงการฝึกหัดครูในระดับปริญญาตรีของประเทศไทย " (The Problems of Student Teachers in the Secondary Schools of Thailand as a Basis for the Improvement of the Undergraduate Teacher Education Program)

วัตถุประสงค์ในการวิจัยก็เพื่อจะหาทางปรับปรุงโครงการฝึกหัดครูระดับปริญญาตรี โดยถือเอาปัญหาและความยุ่งยากต่าง ๆ ที่นิสิตประสบในการฝึกสอนเป็นเกณฑ์ และแนวทางการแก้ไขโครงการฝึกหัดครูระดับสูงดังกล่าว

ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามชนิด Check - list และแบบ Rating Scale ประชากรที่ใช้ในการวิจัยก็นิสิตฝึกสอนของวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวันและนิสิตฝึกสอนคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รวมทั้งอาจารย์ช่วยฝึกสอนและอาจารย์ในเทศก์ของสถาบันทั้ง ๒ นี้

แบบสอบถามเกี่ยวกับความยุ่งยากที่นิสิตฝึกสอนประสบมี ๖ ด้านด้วยกันคือ

๑. ความยุ่งยากเกี่ยวกับการสอน
๒. ความยุ่งยากเกี่ยวกับการวัดผล
๓. ความยุ่งยากเกี่ยวกับบุคลิกภาพส่วนตัว
๔. ความยุ่งยากเกี่ยวกับการจัดและปกครองชั้น
๕. ความยุ่งยากเกี่ยวกับมนุษยสัมพันธ์
๖. ความยุ่งยากเกี่ยวกับความมั่งคั่งทางอาชีพ

๘ Bukhamana, Charoontasana, " The Problems of Student Teachers in the Secondary Schools of Thailand as a Basis for the Improvement of the Undergraduate Teacher Education Programs", Doctor's Thesis Indiana University, Bloomington, 1960, 388 p.

ผู้วิจัยได้นำเอารายงานของอาจารย์ช่วยฝึกสอนเกี่ยวกับความยุ่งยากของนิสิตฝึกสอนมารวมเข้ากับรายงานของอาจารย์นิเทศ แล้วนำมาเปรียบเทียบกับรายงานของนิสิตฝึกสอนเองอีกทีหนึ่ง เพื่อที่ว่าอาจารย์นิเทศและอาจารย์ช่วยฝึกสอนมีความเห็นตรงกันกับนิสิตฝึกสอนหรือไม่อย่างไร และได้ชี้ว่าหนักของคำตอบเกี่ยวกับความยุ่งยากแต่ละข้อเป็นหลักในการจัดอันดับเปรียบเทียบความเห็นของแต่ละพวก

ในการวิจัยครั้งนี้ได้พบ

ตามความเห็นของอาจารย์ช่วยฝึกสอนและอาจารย์นิเทศดังต่อไปนี้

ปัญหายุ่งยากที่นิสิตประสมมีอยู่ ๑๒ ข้อ เป็นความยุ่งยากเกี่ยวกับการสอน ๘ ข้อ ส่วนอีก ๓ ข้อเป็นความยุ่งยากเกี่ยวกับการจัดและการปกครองชั้น ความเห็นของอาจารย์นิเทศเหมือนกับความเห็นของนิสิตฝึกสอน ในข้อที่วานิสิตส่วนใหญ่มีปัญหาและความยุ่งยากเกี่ยวกับการสอนเป็นอันดับหนึ่ง และความยุ่งยากเกี่ยวกับการจัดและปกครองชั้นเป็นอันดับสอง อย่างไรก็ตามเมื่อยึดเอาการจัดอันดับเป็นเกณฑ์แล้ว อาจารย์นิเทศและนิสิตฝึกสอนส่วนใหญ่ไม่เห็นพ้องกันในเรื่องความหนักเบาของปัญหาความยุ่งยาก มีเพียงข้อเดียวเท่านั้นที่จัดอยู่ในอันดับเดียวกัน คือความยุ่งยากเกี่ยวกับเทคนิคการสอนซึ่งได้จัดไว้เป็นอันดับแรกของความเห็น

ตามรายงานของอาจารย์นิเทศและอาจารย์ช่วยฝึกสอนเกี่ยวกับความยุ่งยากของนิสิตฝึกสอน เมื่อเรียงตามลำดับความเห็นแล้ว ใน ๒๐ อันดับแรกมีความยุ่งยาก ๒๑ ข้อด้วยกัน ปรากฏว่ามี ๑๔ ข้อ อยู่ในประเภทความยุ่งยากเกี่ยวกับการสอน ๑ ข้ออยู่ในประเภทความยุ่งยากเกี่ยวกับการวัดผล และอีก ๖ ข้อจัดอยู่ในประเภทความยุ่งยากเกี่ยวกับการปกครองชั้น ส่วนความยุ่งยากที่อาจารย์นิเทศรายงานว่ายังไม่ได้แก้ไขเมื่อสิ้นสุดการฝึกสอนแล้ว ปรากฏว่ามี ๒๐ ข้อ ซึ่ง ๑๑ ข้อเป็นความยุ่งยากเกี่ยวกับการสอน ๒ ข้อเป็นความยุ่งยากเกี่ยวกับการวัดผล และอีก ๗ ข้อเป็นความยุ่งยากของนิสิตฝึกสอนซึ่งอาจารย์นิเทศรายงานว่ายังไม่ได้แก้ไขกับที่นิสิตฝึกสอนรายงานนั้น ปรากฏว่า ๑๖ ใน ๒๐

ข้อ เป็นความยุ่งยากที่นิสิตฝึกสอนรายงานว่าเป็นปัญหาที่ก่อความยุ่งยากมาก ซึ่งเป็นความยุ่งยากเกี่ยวกับการสอน อีก ๑๖ ข้อ เป็นความยุ่งยากเกี่ยวกับการวัดผล และอีก ๑๕ ข้อ เป็นความยุ่งยากเกี่ยวกับการจัดและปกครองชั้น ..

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๔ Anderson ^๔ แห่ง Indiana University ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง ความเปลี่ยนแปลงทัศนคติของครูในอนาคตที่มีต่อการศึกษาและการสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา (The Changes in Attitudes of Prospective Teachers toward Education and Teaching in Secondary Schools)

เป็นการศึกษาระหว่างการฝึกสอน นิสิตได้มีการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและความคิดเห็นเกี่ยวกับการศึกษาและการสอนบางหรือไม่ และอย่างไร โดยทำการค้นหาและจำแนกความเปลี่ยนแปลงในความเชื่อและทัศนคติต่อการศึกษาและการสอนทั้ง ๔ ด้าน ค้นหาแนวและขอบเขตของการเปลี่ยนแปลง และตัวการที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงนั้น ๆ สำหรับการศึกษและการสอน ๔ ด้านในโรงเรียนมัศึกษานั้นได้แก่ ปรัชญาและจุดมุ่งหมาย การบริหารและการนิเทศ ครูและนักเรียนและการสอน กิจกรรมนอกหลักสูตร วินัย และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ

กระบวนการวิจัย

ในตอนต้นและตอนท้ายของการฝึกสอน นิสิตจำนวน ๑๙๔ คน ของมหาวิทยาลัยอินดีแอนา แสดงทัศนคติของเขามีต่อความคิดรวบยอด (concepts) ๒๐ อย่างที่เกี่ยวกับการศึกษาและการสอน จากการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นทัศนคติของนิสิตก่อนและหลังจากการฝึกสอน การเปลี่ยนแปลงและแนวทางของการเปลี่ยนแปลง ตลอดจนความเปลี่ยนแปลง

^๔ Sara Elizabeth Anderson, "The Changes in Attitudes of Prospective Teachers toward Education and Teaching in Secondary Schools," Dissertation Abstract, (Indiana University), 25 : 4557 - 4558, No 8, 1965

แปลงของทัศนคติที่เกิดขึ้นในระหว่างการฝึกสอนเหล่านี้ล้วนมีนัยสำคัญทางสถิติ

นอกจากนี้ยังมีการสัมภาษณ์นิสิตจำนวน ๕๖ คน เพื่อจะค้นหาตัวการหรือเหตุผลที่นิสิตเชื่อว่าเป็นต้นเหตุของการเปลี่ยนแปลงทัศนคติเหล่านั้น ยังได้ค้นหาข้อเท็จจริงจากระเบียนของมหาวิทยาลัยมาเป็นพื้นฐานในการจัดแยกข้อมูลต่อไป เพื่อหาตัวการบางประการที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติดังกล่าว

สิ่งที่ค้นพบในการวิจัย

ตลอดระยะเวลาการฝึกสอน นิสิตประมาณ ๕๐% ไม่ได้มีการเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อการศึกษาและการสอน อย่างไรก็ตามก็ไม่ได้เป็นเครื่องชี้ว่านิสิตประสบความสำเร็จล้มเหลวในการเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อความคิดรวบยอด (concepts) สักข้อหนึ่งเลย และก็ไม่ได้แสดงว่าจำนวนนิสิต ๕๐% นี้ประกอบด้วยนิสิตคนเดียวกัน

การเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่เกิดขึ้นมีนัยสำคัญทางสถิติเกี่ยวข้องกับจุดมุ่งหมายของโรงเรียนมัธยมศึกษา หลักสูตรที่โรงเรียนจัดเพื่อสนองความต้องการพิเศษ ความพยายามและพลังงานในการสอน และความยกย่องที่นักเรียนมีต่อครู

การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้เป็นไปทั้งในทางดีและไม่ดี การเปลี่ยนแปลงที่มีแนวโน้มไปในทางที่ดีมักจะเกี่ยวกับปรัชญาและจุดมุ่งหมาย ครู และนักเรียน ส่วนการเปลี่ยนแปลงที่มีแนวโน้มในทางไม่ดีมักเกี่ยวกับการบริหารและการนิเทศเกี่ยวกับการสอน กิจกรรมนอกหลักสูตร วินัย และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ

ตัวการที่นิสิตฝึกสอนคิดว่าเป็นต้นเหตุสำคัญของการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ จำแนกได้เป็น ๔ ประเภทคือ

๑. บุคคลที่นิสิตคิดเกี่ยวข้องของตัว
๒. ประสิทธิภาพของโปรแกรมของโรงเรียน
๓. พลังงาน ความพยายาม และการเตรียมตัว เพื่อความสำเร็จในการสอน
๔. ทัศนคติที่นิสิตมีอยู่ก่อนที่จะทำการฝึกสอน

ขอสรุป



โดยทั่วไป ทักษะคตินิสิตฝึกสอนที่มีต่อการศึกษและการสอน เปลี่ยนแปลงเล็กน้อยในระหว่างการฝึกสอน มีแนวโน้มเพียงเล็กน้อยเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทัศนคติในทางที่ดี ซึ่ง เป็นการเปลี่ยนแปลงแต่เพียงบางข้อเท่านั้น ขอบเขตและแนวของการเปลี่ยนแปลงดูเหมือนจะขึ้นอยู่กับที่นิสิตเข้าใจในจุดมุ่งหมายของโรงเรียนและชุมชน นโยบาย และสัมพันธภาพมากน้อยเพียงไร เป็นที่ประจักษ์ว่าองค์ประกอบของภูมิหลังไม่มีผลสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลง จากการสัมภาษณ์นิสิตพบว่า นิสิตขาดความพร้อมทางอาชีพ และขาดประสบการณ์ที่จำเป็นที่มองเห็นตัวการที่สำคัญต่อความเปลี่ยนแปลงของทัศนคติ

ผลของการค้นคว้ายังแสดงให้เห็นว่าผู้ที่มีส่วนรับผิดชอบในการจัดดำเนินโปรแกรมการฝึกสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาควร

๑. เลือกโรงเรียนด้วยความระมัดระวัง
๒. จัดให้บุคคลากรในโรงเรียนมีทัศนคติทางอาชีพในอันที่จะทำให้การสอนมีประสิทธิภาพ
๓. จัดสร้างปรัชญา จุดมุ่งหมาย และโปรแกรมโรงเรียนให้ดี เป็นที่เข้าใจอย่างชัดเจน และจัดดำเนินงานให้การศึกษาแก่นักเรียนตามที่เขาต้องการ

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๔ Petty ๑๐ ได้ศึกษาเรื่อง " บทบาทของอาจารย์ในเทศก์ในโครงการฝึกสอนของมหาวิทยาลัยโอเรกอน " เขาใช้แบบสอบถามถามนิสิตฝึกสอนในชั้นประถมและมัธยม ครูช่วยฝึกสอนชั้นประถมและชั้นมัธยม และผู้บริหารในโรงเรียนประถมและมัธยม ได้สรุปผลการวิจัยไว้ดังนี้

๑๐

Rodney William Petty, "The Role of the University Supervisor in the Student Teacher Program at the University of Oregon," Dissertation Abstract. 10 : 5769 - 5771, April, 1965.

๑. การตั้งคณะกรรมการ ประกอบด้วยครูในโรงเรียนและบุคคลากรฝ่ายมหาวิทยาลัยตรวจสอบคูปัญญาและจุดมุ่งหมายของโครงการฝึกสอนเสียใหม่ ประเมินผลงานของโครงการและเสนอแนะการแก้ไขโครงการฝึกสอนขึ้นตามลำดับ

๒. การกำหนดให้อาจารย์นิเทศที่ชำนาญในการนิเทศการสอนภาษาต่างประเทศไปนิเทศการสอนของนิสิตที่สอนภาษาต่างประเทศ

๓. อาจารย์นิเทศผู้นิเทศการสอนวิชาต่าง ๆ ควรมีหน้าที่ดำเนินงานการสัมมนาเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอกับนิสิตฝึกสอนที่ตนไปเยี่ยมสังเกตการสอนในชั้นต่าง ๆ ตามโรงเรียน

๔. ควรกำหนดจำนวนครั้งน้อยที่สุดที่อาจารย์นิเทศจะต้องไปเยี่ยมเยียนนิสิตในความรับผิดชอบของตน ทั้งนี้ให้กำหนดไว้เป็นนโยบายของมหาวิทยาลัย

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๖ Anger^{๑๑} แห่งมหาวิทยาลัยอิลลินอยส์ ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง " การฝึกสอนและความเข้าใจของนิสิตฝึกสอน ครูพี่เลี้ยง และอาจารย์นิเทศ " (Student Teaching and Perception of Student Teachers, Cooperating Teachers and College Supervisors)

จุดมุ่งหมายของการวิจัยครั้งนี้คือ (๑) เพื่อศึกษาถึงลักษณะความเข้าใจตนเอง (self perception) และแนวทางของการเปลี่ยนแปลงความเข้าใจตนเองที่มีส่วนสัมพันธ์กับประสบการณ์ในการฝึกสอน

(๒) เพื่อศึกษาถึงความเข้าใจในบุคคลอื่นของนิสิตฝึกสอนที่แตกต่างจากความเข้าใจตนเอง

๑๑

Ferris Keith Anger, " Student Teaching and Perception of Student Teachers, Cooperating Teachers and College Supervisors," Dissertation Abstract (University of Illinois) 27 : 3747-A, No. 11, 1967.

(๓) เพื่อศึกษาถึงความเข้าใจตนเองของครูพี่เลี้ยงและอาจารย์ในเทศก์จากมหาวิทยาลัย

ผู้วิจัยได้ใช้ดัชนีลักษณะอาชีพศึกษาการ เปลี่ยนแปลงในเรื่องความเข้าใจตนเองของนิสิต ๗๔ คน ระหว่างที่ทำการฝึกสอน ได้ศึกษาถึงความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะของอาชีพในอุดมคติและที่เป็นจริงก่อนหน้าและภายหลังการฝึกสอน เพื่อจะหาลักษณะและปริมาณการเปลี่ยนแปลงของความเข้าใจตนเองของนิสิตฝึกสอน นอกจากนั้นยังศึกษาถึงความเข้าใจตนเองในอุดมคติของครูพี่เลี้ยง ๗๔ คนและอาจารย์ในเทศก์ ๔ คน ภายหลังจากการฝึกสอนก็ได้ศึกษาถึงความเข้าใจของนิสิตในเรื่องลักษณะอาชีพของครูพี่เลี้ยงดังกล่าวด้วย

อาศัยหลักการทางทฤษฎีและผลจากการวิจัยในเรื่อง Self theory สามารถที่จะทำนายได้ว่า เมื่อครูพี่เลี้ยงและอาจารย์ในเทศก์ใช้วิธีการวัดผลตามแบบที่ใช้กันอยู่ เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจตนเองและความเข้าใจคนอื่นของกลุ่มนิสิตที่ประสบผลสำเร็จมากที่สุดในการฝึกสอน กับกลุ่มนิสิตที่ได้รับความสำเร็จในการฝึกสอนน้อยที่สุดแล้วจะเห็นว่ามีความแตกต่างกัน

สรุป

๑. นิสิตฝึกสอนในฐานะ เป็นกลุ่มแล้วมีการ เปลี่ยนแปลงอย่างสำคัญในระหว่างที่ทำการฝึกสอน ความเปลี่ยนแปลงที่สังเกตเห็นได้ เป็นความเปลี่ยนแปลง ไปตามแนวความเข้าใจของครูพี่เลี้ยง เกี่ยวกับลักษณะอาชีพในอุดมคติ สิ่งที่เปลี่ยนแปลงมากที่สุดก็คือมาตรฐานของอุดมคติของตนเองของนิสิตฝึกสอน

๒. ความเข้าใจตนเองของนิสิตที่ประสบผลสำเร็จมากที่สุดในการฝึกสอน คล้ายคลึงกับของครูพี่เลี้ยงมาก

๓. ความเข้าใจตนเองของกลุ่มนิสิตที่ประสบผลสำเร็จมากที่สุดกับกลุ่มที่นิสิตที่ประสบผลสำเร็จน้อยที่สุด มีความคล้ายคลึงกับความเข้าใจตนเองของครูพี่เลี้ยง แต่มีความแตกต่างกันเพียงวาปริมาณของความคล้ายคลึงกันเท่านั้น

๔. ความเข้าใจตนเองของครูที่เลี้ยงและอาจารย์ในเทศกคล้ายคลึงกันมาก

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๗ Pires^{๑๒} ได้เสนอหลักการจัดฝึกสอน เพื่อให้ให้นิสิตพิจารณา
 ว่าควรนำมาปฏิบัติได้เพียงไร มีหัวข้อที่เห็นว่าควรมีถือหรือใช้เป็นแนวพิจารณาในการ
 ปรับปรุงโครงการฝึกสอนคือ

๑. ด้านการนิเทศและการประเมินผลการฝึกสอนเสนอว่า

๑. บทบาทสำคัญของครูช่วยฝึกสอนในโรงเรียนฝึกสอน คือช่วยเป็นกำลังแก่เจ้า
 หน้าที่ฝ่ายสถาบันฝึกหัดครู ภายใตุนั้นเอง ควรช่วยครูฝึกสอนมีการสัมพันธ์กับสถาบันฝึกหัดครู
 อย่างใกล้ชิด เพื่อให้ครูเหล่านั้นรับทราบความคิดใหม่ ๆ ที่นำมาสอนในโรงเรียนนั้น ๆ

๒. เพื่อให้อาจารย์ในสถาบันฝึกหัดครูใช้เวลาให้แก่การนิเทศการฝึกสอนอย่าง
 พอเพียง จำเป็นจะต้องมีอัตราส่วนอันเหมาะสมระหว่างอาจารย์นิเทศและนิสิตฝึกสอน
 และอาจารย์นิเทศ ไม่ควรมีชั่วโมงสอนมากนัก

๓. เท่าที่บุคคลส่วนมากได้สังเกตเห็นตรงกัน คือนิสิตต้องการการการนิเทศอย่าง
 ใกล้ชิดในระยะต้น ๆ มากกว่าในระยะต่อ ๆ มา

วิธีการที่ใช้ได้ผลดีกว่าวิธีอื่นมีดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดให้นิสิตเตรียมการสอนก่อนที่จะสอนจริง

(๒) ให้นิสิตมีเสรีภาพพอสมควรในการ เตรียมการสอนทั้งในด้านเนื้อหาและรูปแบบ
 เพื่อเป็นการส่งเสริมความคิดริเริ่มและสร้างสรรค์ของนิสิต

(๓) ช่วยให้นิสิตสามารถนำตัวเองได้โดยส่งเสริมให้วิเคราะห์ตนเองทั้งในด้าน
 เคนและคานคอบ โดยมุ่งใช้ความสามารถของนิสิตให้เป็นประโยชน์และให้เขาเผชิญกับ

^{๑๒}

Pires, Edward, " Basic Principles of Organization of
 Student Teaching," Newsletter from the Asian Institute of Educa-
 tion, Vol 11, No. 2 July - September 1967 p. 17 - 23

ความเป็นจริงเกี่ยวกับความคืบหน้าของตนเอง และหาทางแก้ไข

(๔) สร้างและใช้แบบสำรวจ (checklist) และ เครื่องมือประเมินผลแบบอื่น ๆ ประเมินคุณลักษณะของการสอนของนิสิตผู้นั้น

(๕) ใช้อาจารย์นิเทศเป็นคณะทำการอภิปรายเกี่ยวกับการสังเกตหรือวิจารณ์การสอน และในการสอบสอนครั้งหลัง ๆ ถ้าการสอนนั้นเป็นวิธีวัดความสามารถในการฝึกสอนของนิสิต

(๖) ส่งเสริมให้นิสิตให้คะแนนตนเองเกี่ยวกับความสามารถและความสำเร็จในการสอน และส่งเสริมให้กำหนดระยะเวลาที่จะให้คะแนนตนเอง เพื่อประเมินผลการสอนของตน

(๗) ให้นิสิตส่งรายงานเกี่ยวกับประสบการณ์ และปัญหาในการฝึกสอนและนำรายงานนั้นมาอ่านควยกันกับนักศึกษาอื่น ๆ

(๘) ร่างแบบฟอร์มที่เหมาะสมไว้ใช้รายงานความก้าวหน้าของนิสิต และใช้แบบฟอร์มเหล่านั้น

มีข้อสังเกตเห็นพ้องกันว่า ผู้นิเทศบางคนหย่อนความสามารถในการนิเทศ และประเมินผล และปรากฏว่ามาตรฐานที่ผู้นิเทศยึดถือในการวัดการฝึกสอนมักไม่อยู่ในระดับเดียวกัน ดังนั้นจึงจำเป็นที่ผู้นิเทศทุกคน โดยเฉพาะผู้ช่วยฝึกสอนควรจะได้รับ การฝึกอบรมวิธีการและเทคนิคในการนิเทศและประเมินผล

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๕ Whooley ^{๑๓} แห่งมหาวิทยาลัย Washington State University ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนามาตรฐานในการประเมินทัศนคติของนิสิตที่มีต่อประสบการณ์ในการฝึกสอน (The Development of a Scale for Assessing the Attitude of a Student Toward his Student Teaching

^{๑๓} John Edgar Whooley, "The Development of a Scale for Assessing the Attitude of a Student toward his Student Teaching Experience," Dissertation Abstract (Washington State University) 30 : 2984-A, No. 7, 1970.

Experience)

วัตถุประสงค์ในการศึกษานี้ ก็เพื่อ (๑) พัฒนา Scale สำหรับประเมินทัศนคติของนิสิตที่มีต่อประสบการณ์ในการฝึกสอน (๒) เพื่อทดสอบ scale ในการกำหนดความสอดคล้องระหว่างความเข้าใจความคิดเห็น ที่อาจารย์ในเทศก์จากวิทยาลัยมีต่อทัศนคติของนิสิตฝึกสอนกับทัศนคติที่นิสิตที่มีต่อประสบการณ์ในการฝึกสอน

ผู้วิจัยได้อ้างว่าทัศนคติที่นิสิตมีต่อประสบการณ์ในการฝึกสอนเป็นสิ่งสำคัญต่อการจัดปริมาณและขอบเขตของประสบการณ์เพื่อที่จะทำให้บรรลุความสำเร็จ ความเป็นอิสระ ความพากภูมิใจในตนเอง และการเป็นที่ยอมรับของสังคม

ในการศึกษา เขาได้แบ่งนิสิตฝึกสอนของมหาวิทยาลัยวอชิงตันเป็น ๒ กลุ่ม และแบ่งอาจารย์ในเทศก์ของมหาวิทยาลัยวอชิงตันเป็น ๔ กลุ่ม นิสิตฝึกสอนกลุ่มแรก กลับสถาบันในเดือนพฤศจิกายน ๑๙๖๔ และนิสิตกลุ่มที่ ๒ กลับสถาบันในเดือนกุมภาพันธ์ ๑๙๖๕

ผลของการทดสอบปรากฏผลดังนี้ (๑) สเกลนี้ประกอบด้วยสเกลย่อย ๆ ๓ สเกลคือ (๑) เรื่องเกี่ยวกับโรงเรียน (๒) เรื่องเกี่ยวกับวิทยาลัย และ (๓) เรื่องที่ร่วมกัน

(๒) ไม่สามารถจะหาข้อสรุปได้แน่นอนในการพิจารณาถึงความเข้าใจและความคิดเห็นที่อาจารย์ในเทศก์มีต่อทัศนคติของนิสิตเกี่ยวกับประสบการณ์ของการฝึกสอน

(๓) การใช้ Spearman Brown สัมประสิทธิ์ $.๘๓๑$, $.๗๘๖$, $.๘๘๓$ และ $.๘๒๖$ สำหรับโรงเรียน วิทยาลัย ปรากฏผลเป็นที่พอใจ

(๔) โดยทั่วไป นิสิตเห็นด้วยกับการที่โรงเรียนและวิทยาลัยมีส่วนเกี่ยวข้องกับการฝึกสอน และเห็นด้วยกับประสบการณ์ต่าง ๆ ในการฝึกสอน

(๕) โดยทั่วไป อาจารย์ในเทศก์เห็นว่านิสิตมีทัศนคติที่ดีต่อการที่โรงเรียนและวิทยาลัยมีส่วนเกี่ยวข้องกับการฝึกสอนอย่างใกล้ชิด และต่อประสบการณ์ในการฝึกสอนเช่นกัน

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๕ Sam ๑๔ แห่งมหาวิทยาลัย Tennessee ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง " การศึกษาถึงอิทธิพลของอาจารย์ในเทศก์ของวิทยาลัยที่มีต่อกระบวนการพฤติกรรมของนิสิตฝึกสอน " (A Study of the College Supervisor's Influence on the Verbal Behavioral Pattern of Student Teachers)

จุดมุ่งหมายของการวิจัยครั้งนี้ ก็เพื่อจะพิจารณาโดยใช้ระบบของเฟลนเคอร์ (Flanders System of Interaction Analysis) เพื่อค้นหาความแตกต่างในเรื่องกระบวนการทางวาจาของนิสิตฝึกสอนที่คัดเลือกมาเพื่ออยู่ภายใต้การสังเกตของอาจารย์ในเทศก์ การฝึกสอนของวิทยาลัยกับของนิสิตฝึกสอนที่ไม่ได้รับการสังเกตจากอาจารย์จากวิทยาลัย ได้คัดเลือกปัญหาถึง ๒๒ ปัญหาที่มักจะมีเกิดขึ้นในห้องเรียน ปัญหาที่สำคัญเหล่านี้ได้รับการทดสอบโดยใช้ The Mann - Whitney U - Test มีระดับความเชื่อมั่นเท่ากับ .๐๕

ผู้ร่วมมือเป็นนิสิตชั้นสูงสุดที่ได้รับความเห็นชอบให้ออกฝึกสอนระหว่างฤดูใบไม้ร่วงปี ๑๙๖๔ ใน Mid - South Regional University ในระยะเวลาที่ทำการศึกษาประมาณ ๘ สัปดาห์นี้ ผู้ร่วมงาน ๑๔ คน ได้จัดทำแบบบันทึกปฏิบัติการต่าง ๆ ในห้องเรียนถึง ๓๖๔ ครั้ง ๆ ละ ๓๐ นาที ในจำนวนนี้ประมาณ ๑๐๔ แบบ ได้ถูกคัดเลือกมาวิเคราะห์แบบบันทึกโดยใช้เทคนิคของเฟลนเคอร์ คะแนนที่วิเคราะห์ประมาณ ๓๗๔๐๐ คะแนน ได้มีการเปรียบเทียบข้อมูลที่ได้ในปัญหาย่อยที่สำคัญ ใช้วิธีการทางสถิติแบบ The Mann - Whitney U test และคำนวณจำนวนร้อยละและค่าเฉลี่ยของกลุ่ม

ผลของการวิเคราะห์จำนวนปัญหาทั้งหมดคนนอกจากสี่ปัญหาเท่านั้นแสดงให้เห็นว่าการบันทึกประเภทที่มีอาจารย์ในเทศก์สังเกตการสอนอยู่นั้น อาจารย์ในเทศก์ไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของนิสิตฝึกสอนแต่อย่างใด

๑๔
Everette Eugeni Sam, " A Study of the College Supervisor's Influence on the Verbal Behavioral Pattern of Student Teachers," Dissertation Abstract (University of Tennessee) 30 : 3354-A, No. 8, 1970.

ในการสรุปข้อมูลผู้วิจัยแสดงให้เห็นว่า ครูใช้อาจารย์ในเทศก์ของวิทยาลัยเป็นผู้สอนการวิเคราะห์ปฏิกิริยา และให้อาจารย์ในเทศก์รับผิดชอบในการประเมินนิสิตฝึกสอนเกี่ยวกับการเตรียมการศึกษาค้นคว้า และการแปลความหมายข้อมูล

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๘ Bunyan ^{๑๕} แห่งมหาวิทยาลัยโอเรกอน ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง " การเปรียบเทียบผลวิธีการประเมินผลการนิเทศก์ ๓ แบบ เกี่ยวกับหน้าที่ที่แฝงอยู่ของการฝึกสอน (A Comparison Investigations of the Effect of Three Different Types of Supervisory Evaluations on Certain Latent Functions of Student Teaching)

การศึกษานี้ก็เพื่อจะค้นหาผลของการประเมินแบบ formal ที่มีต่อความกังวลใจที่แฝงอยู่และความเข้าใจตนเองเกี่ยวกับการฝึกสอน

ทั้งก่อนและหลังการฝึกสอนนิสิตฝึกสอนชั้นประถมศึกษา ได้ผ่านการทดสอบ pretest และ post - test เพื่อวัดความเปลี่ยนแปลงในเรื่องความกังวลใจ และความเข้าใจตนเองที่มีขึ้นตลอดระยะเวลาของการฝึกสอน

ทั้ง pretest และ post - test เป็นข้อทดสอบอย่างเดียวกัน ประกอบด้วย (๑) ข้อทดสอบวัดความกังวลใจในการสอน (๒) ข้อทดสอบวัดความกังวลใจระหว่างที่ถูกสังเกตการสอน และ (๓) ข้อทดสอบวัดความเข้าใจตนเองของครู

ข้อมูลที่ได้นำมาแสดงว่า จะใช้วิธีการประเมินผลแบบใดก็ตาม นิสิตฝึกสอนอาจจะคาดคะเนความกังวลใจเกี่ยวกับการฝึกสอนจะลดลงโดยที่อาจารย์ในเทศก์และครูพี่เลี้ยงทำการวัดผลแยกกันหรือรวมกัน แต่ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างต่อความรู้สึกและความเข้าใจเกี่ยวกับการสอนของนิสิตเลย ดังนั้นอาจจะยกเลิกการใช้อาจารย์ในเทศก์เสียจากกระบวนการประเมินผลทั้งหมดก็ได้โดยไม่มีผลกระทบกระเทือนความรู้สึกและความเข้าใจของนิสิตแต่อย่างใด

^{๑๕}Lorne Wilfred Bunyan, " A Comparative Investigation of the Effect of Three Different Types of Supervisory Evaluations on certain Function of Student Teaching " Dissertation Abstract (University of Oregon) 30: 1446-A-1447-A, No. 30, 1969.